

Ha'azinu – Deuteronomium 32:1 – 32:52

Aliyah 2 – Deuteronomium 32:7 – 32:12

Deze *aliyah* begint met de oproep om de **dagen van ouds in herinnering** te roepen en om te reflecteren op de jaren van voorgaande generaties. De dagen van ouds verwijzen naar de dagen waarin de wereld geschapen werd. En de jaren van de voorgaande generaties verwijzen naar de jaren van de aardse geschiedenis. We zijn met *parshat Ha'azinu* bijna aan het einde van de Thora-cyclus gekomen. We worden niet voor niets juist hier opgeroepen om te reflecteren op het allereerste begin en de voorgaande geschiedenis. In het Bijbelse denken is het einde verbonden met het begin. De Bijbel gaat uit van **cyclisch denken**. Wat er is geweest, zal er ook weer zijn. Aan het einde van deze Thora-cyclus worden we uitgenodigd om een nieuwe Thora-cyclus binnen te treden.

Zo zal ook het **einde van deze wereld** het begin van deze wereld reflecteren. In Openbaring 21-22 wordt er een nieuwe hemel en aarde geschapen en komt het paradijs uit Genesis 2-3 weer helemaal naar voren. Natuurlijk zijn er ook dingen veranderd door de wereldgeschiedenis heen. Yeshua heeft zijn leven gegeven en de zonde en ongerechtigheid is uit de wereld uitgebannen. De boom van kennis van goed en kwaad komen we ook niet meer tegen in Openbaring 21-22, evenmin als de nacht en de zee. Het kwaad is geheel uitgebannen. Het einde overtreft het begin.

Maar waarom nu herinneren en reflecteren? Waarom vragen naar de dingen van vroeger? Ten eerste mogen we **Gods goede daden niet vergeten**. We mogen Hem daarvoor blijven verheerlijken. Ten tweede mogen we onze **eigen slechte achtergrond** niet vergeten en de grote genade van God, die ons redde. Dat maakt ons nederig en geeft dat we ons voor eeuwig mogen verwonderen over Gods reddende liefde. Ten derde herinneren we ons de dingen van vroeger, juist vanwege het cyclische denken van de Bijbel. Wie zijn verleden kent, weet **wat de toekomst zal brengen**. Er is namelijk niets nieuws onder de zon. Steeds herhalen gebeurtenissen zich, in een net iets ander jasje. Wie de tegenwoordige wereld wil begrijpen en de toekomst wil verstaan, die moet zich verdiepen in het verleden. Dan weet je wat er gaat gebeuren. Dat geeft ons houvast tot aan het einde.

In deze *aliyah* keren we dus terug naar het allereerste begin. En God geeft daar een nieuw perspectief op. Hij laat zien dat Hij de **volken hun grenzen** en gebieden heeft gegeven, naar het **aantal van de zonen van Israël** (vers 8). De grootte van het volk van Israël bepaalde dus de grootte van de gebieden die aan de volken toegewezen werden. Dat is wel een bijzonder perspectief. Waarom zou God dat op deze manier doen?

Dit laat zien dat God de volken begon in te delen en te ordenen, om hen allemaal in het reine te laten komen met Hem. Hij richtte ze in met het oog op het ene **priestervolk Israël**, wat Hij als **plaatsvervangend volk** nam om alle volken van deze wereld voor God te representeren. Zij waren de eerstelingen van de oogst van de volken. Zij waren een priesterlijk volk en een heilige natie, die vanuit al de volken voor God genomen werd.

Zo gaat dat ook met letterlijke oogsten en eerstgeboren dieren. Een bepaald percentage van de opbrengst werd als **eerstelingen** aan God toegewijd en geofferd. Daarmee werd de gehele opbrengst geheiligd voor God en kon de opbrengst daarna ook vrij genoten worden. Zo werden de Israëlieten als eerstelingen genomen van tussen de volken. Iedere Israëliet werd als heilig deel voor een bepaald stuk grondgebied van de volken aan God toegewijd. Dit laat de **wereldwijde priesterlijke missie** van het volk van **Israël** zien. Zij zijn het instrument waardoor God de wereld met Zich wil verzoenen.

Uiteindelijk heeft **Yeshua** deze missie als ware Israëliet **ten volle vervuld**. Hij werd in de plaats van alles en iedereen genomen en geofferd aan God. Hierdoor kunnen alle volken en individuen met God verzoend worden en geheiligd worden voor Hem, mits ze dit offer aanvaarden. Yeshua heeft deze missie vervuld en toch wil Hij deze missie nog altijd gestalte geven door middel van eerstelingen in deze wereld. Zo lezen we in Openbaring 7 opnieuw van **144.000 eerstelingen** uit de stammen van Israël. De zonen van Israël blijven nog altijd de eerstelingen van de oogst van de kinderen van God. Het heilige priesterlijke deel, dat plaatsvervangend voor alle natiën genomen wordt. Deze eerstelingen van gelovige Israëlieten zijn levende en heilige offers voor God. Dit zal in de **Eindtijd** weer helemaal zichtbaar gaan worden.

In de laatste drie verzen van deze *aliyah* wordt een intiem beeld geschetst van hoe God Israël vond en tot volk aannam. Ook hierin zien we bedekte verwijzingen naar het **scheppingsverhaal** terug. Zo staat er in vers 10 dat God de Israëlieten vond in de woestijn, in een huilende woestijn. Hij omgaf hen, gaf hen inzicht en beschermde hen als de appel van het oog. De laatste twee werkwoorden schuren echter heel dicht tegen andere Hebreeuwse werkwoorden aan. Hier is sprake van een **woordenspel**. *Bien* 'inzicht geven' schuurt heel dicht tegen *banah* 'bouwen' aan en *natsar* 'beschermen' schuurt heel dicht tegen *jatsar* 'vormen' of 'scheppen' aan. In de werkwoordsvormen die gebruikt worden zijn deze woorden bijna identiek. Je zou vers 10b haast kunnen vertalen met: ***Hij omgaf hen, Hij bouwde hen, Hij schiep/vormde hen.***

Verder wordt voor woestijn in vers 10 het woordje **tohoe** gebruikt, wat we ook in Genesis 1:2 tegenkomen, toen de aarde *woest en vormeloos* was. Deze betekenissen klinken hier dus op de achtergrond mee. De link met Genesis is helder. God vond Israël in de oerwoestijn van de schepping. Hij omgaf hem, Hij bouwde hem op en Hij schiep hem. Dit laat zien dat God de **hele schepping** maakte **met het oog op het volk van Israël**. In de allereerste chaos, omgaf, vormde en schiep Hij dit volk al. Hij was al bezig met dit volk. Hij vormde de schepping op dusdanige wijze dat het priestervolk Israël zijn rol op zich zou kunnen nemen. Daarom stapt de Thora in het boek Genesis ook moeiteloos over van schepping van de wereld en haar oer-geschiedenis naar de aartsvaders en de schepping van het volk Israël.

Bijzonder is ook dat de woestijn '**huilend**' wordt genoemd in vers 10. Ik zie hierin een verwijzing naar de geboorte van een kindje, dat gewoonlijk huilend ter wereld komt. Israël wordt **in de woestijn geboren** en God vindt haar daar. In Ezechiël 16:4-6 zegt God over de afkomst van de inwoners van Jeruzalem:

*Wat uw geboorte betreft, op de dag dat u geboren werd, werd uw navelstreng niet afgesneden, werd u niet met water schoongewassen, werd u ook al niet met zout ingewreven, en al helemaal **niet in doeken gewikkeld**. Geen oog zag naar u om, om een van die dingen uit medelijden bij u te doen. U werd weggeworpen op het open veld uit afschuw voor uw leven op de dag dat u geboren werd. Toen Ik voorbij u kwam, zag Ik u trappelend in uw bloed en **Ik zei tegen u in uw bloed: 'Leef!'** Ja, Ik zei tegen u in uw bloed: 'Leef!'*

Dit is het allereerste kwetsbare en intieme moment waarop God de Israëlieten in de woestijn aannam als volk. Zij werden als een hulpeloos baby'tje geboren in de woestenij, maar God omringde haar, bouwde haar op en vormde haar tot een sterke en mooie natie. Jaren later kwam Yeshua om de missie van Israël te vervullen. **Yeshua werd wel in doeken gewikkeld**, in tegenstelling tot Israël. Maar Hij kwam in een nederige stal ter wereld en werd in een voerbak gelegd. Hoewel Hij deelde in de nederige en vieze geboorte van Israël, lag Hij niet trappelend in zijn bloed. Waarom niet? Omdat Hij het **Leven Zelf was**. Tegen Hem hoefde God niet te zeggen: 'Leef!' Het was nu juist Yeshua die tegen zijn volk kwam zeggen: **'Ik geef mijn leven voor jullie. Leef!'**

Het is prachtig hoe God zijn volk Israël intiem bij zich haalde. Hij noemt Israël de **appel (pupil) van het oog**. Dit is een kwetsbaar en waardevol gedeelte van het lichaam. Ook laat dit zien dat Israël voortdurend in het blikveld van God was. Zijn ogen waren voortdurend op dit volk en op hun land gericht.¹ Verder laat dit zien dat wie Israël aanraakt, de appel van Gods oog aanraakt. Dit maakt Hem zeer verbolgen. Wie Israël zegent, zal gezegend worden, maar wie Israël vervloekt, zal vervloekt worden.²

Verder wordt het beeld van de **adelaar** aangehaald. De adelaar is zeer loyaal en beschermend naar zijn jongen. Ook draagt hij zijn jongen op koninklijke en verheven wijze. Waar andere vogels hun jongen met hun poten dragen, daar draagt de adelaar zijn jongen op zijn rug of vleugels. Zo bracht God de Israëlieten met een hoogverheven hand en in slagorde naar de Sinaï toe.³ Hij bracht hen daar op adelaarsvleugels, staat er ook geschreven in Exodus 19:4.

Ook is het bijzonder om te lezen dat God als een adelaar over de Israëlieten heen zweeft (*ragaf*) om hen op te wekken of wakker te maken. Dit zweven is een **broedend of zacht makend zweven**. Hetzelfde werkwoord *ragaf* wordt ook in **Genesis 1:2** gebruikt. Daar zweefde de **Heilige Geest** broedend over de chaoswateren van de schepping. Hij broedde daar leven in uit. Opnieuw zien we hier de link met het scheppingsverhaal. Israël wordt op dezelfde wijze geschapen als de hele wereld geschapen werd. Ook Israël wordt door Gods Heilige Geest 'uitgebroed', doordat de Geest als een adelaar over hen heen zweeft om hen **'op te wekken'** of 'wakker te maken' ('oer). Gods Geest maakt hun hart zacht en broedt er geestelijk leven in uit. Zo werden zij wakker als volk voor God.

---

¹ Deuteronomium 11:12.

² Genesis 12:3.

³ Exodus 13:18, 14:8.

Dit gebeurt vandaag de dag nog steeds. De Heilige Geest zweeft ook **over onze harten** heen om deze zacht en ontvankelijk te maken voor Gods woorden. Hij broedt daar geduldig leven in uit. Zo wekt Hij ons op en maakt ons wakker om voor de Heer te leven. Dit hebben we hard nodig in onze gemeenschappen, dat Gods Geest een nieuwe opwekking geeft. Dat Hij harten weer zacht en ontvankelijk maakt en nieuw leven daarin uitbroedt. We worden ook in onze dagen wakker geroepen door deze zachte aanraking van Gods Geest.

Deze *aliyah* sluit af door te stellen dat God de Israëlieten leidde, zonder een vreemde god daarbij. Ook dat is bijzonder. **God alleen leidde het volk**. Hij was Degene die het tot een volk maakte. Geen enkele andere god had daar een aandeel in. Dit neemt niet weg dat er vanaf het begin kapers op de kust waren. Stefanus vertelt in Handelingen 7 dat de Israëlieten **allerlei afgoden met zich meezeulden** de woestijn door. Hoewel God de Israëlieten dus eenzijdig en alleen voor Zichzelf tot volk aannam, ging het volk op dat moment al achter andere goden aan. De liefde is helaas vaak niet van twee kanten gekomen. Maar God had een diep verlangen om dit volk voor Zichzelf als priestervolk te nemen. En daarin duldde Hij geen andere goden naast zich. Bij andere volken verdroeg Hij dat vaak, maar Israël was helemaal voor Hem. Daar kwam zijn **heilige liefde en jaloesheid** in naar voren. Israël was zijn eersteling, die Hij helemaal voor Zichzelf gevormd en opgevoed heeft.

Als wij **in Yeshua geloven** zijn wij volgens 1 Petrus 2:5 ook een **heilig priestervolk**. Ook wij zijn dan tot op zekere hoogte tot eerstelingen in deze wereld geworden. God verlangt ernaar dat wij Hem helemaal zijn toegewijd en geen andere goden daarnaast hebben. En Hij wil Zich van zijn kant helemaal toewijden aan ons. Hij wil **intiem** met ons omgaan, zoals Hij ook met de Israëlieten in de woestijn deed. Hij wil ons beschouwen als de appel van zijn oog en ons op adelaarsvleugels dragen.

Daarom worden ook wij opgeroepen om de dagen van ouds in herinnering te roepen. We leren dat God ons al **vanaf het begin van de schepping** op het oog had en op plannen voor ons leven aan het broeden was. Dit is in lijn met wat er in Efeze 1:4 geschreven staat: *... omdat Hij ons vóór de grondlegging van de wereld in Hem [Yeshua] uitverkoren heeft, opdat wij heilig en smetteloos voor hem zouden zijn in de liefde*. Enerzijds mag deze gedachte ons inspireren tot **volledige inzet** en toewijding om voor God te leven. En anderzijds geeft dit ons **ontspanning**, want het is God Zelf die ons leven op het oog had en het nieuwe leven in ons uitbroedt door zijn Heilige Geest.

Wat hebben we nu geleerd?

1. De Bijbel kent een cyclisch tijdsbegrip, gebeurtenissen herhalen zich steeds
2. De Israëlieten werden als eerstelingen van alle volken aan God gegeven
3. Yeshua heeft deze missie vervuld en Zichzelf voor iedereen gegeven
4. De Heilige Geest broedt nieuw leven uit in ons hart
5. God had Israël en de gelovigen vanaf de schepping al op het oog